

Ze sborových akcí

Ne	8. 6.	9:30	bohoslužby (J. Strádal st.)
Po	9. 6.	19:00	schůzka hospodářské komise
Čt	12. 6.	19:00	schůze staršovstva
Ne	15. 6.	9:30	bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně (Ester Čašková)
St	18. 6.	10:00	pohádka pro děti
Čt	19. 6.	19:30	setkání střední generace – Jižní Amerika očima sborových cestovatelů (H. a J. Šilarovi, Matěj Cháb)
Ne	22. 6.	9:30	bohoslužby
Ne	29. 6.	9:30	bohoslužby (J. Strádalová)

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Všeliká mládež

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb, Miloš Lešíkar, Jana Šarounová a Blanka Uličná*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem \LaTeX 2 ϵ připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

Obsah

Kde je Duch Páně, tam je svoboda	2
Obchod patří Pánu Bohu, my jsme tam jenom příručími	5
Karamazovi	10
Třicátníci s Osladilovými	11

Kde je Duch Páně, tam je svoboda

Kázání Miloše Rejcherta při bohoslužbách na závěr synodu 18. 5. 2008 na Vinohradech

Text: II. Kor. 3,17

„Svatá trojice není žena, panna, ani neděle, jak se blázni domnívají“ – považoval za nutné předeslat M. J. Hus ve svém kázání na trojiční neděli. Mezi obecným křesťanským lidem jeho doby se v souvislosti se sv. Trojicí vyskytovaly všelijaké kuriózní představy, a není divu: výpovědi víry o Otci, Synu a Duchu přebujely v církevních dějinách až do složitého učení, v němž se vyznali jen odborníci.

To se od té doby značně změnilo: dnes v naší církvi by Hus nemusel žádné bláznivé domněnky o svaté Trojici vyvracet, neboť my se o Svaté trojici nedomníváme nic a rozpravy vedeme o docela jiných věcech. Na synodech církve máme spoustu starostí, ale starost o „tři osoby rozdílné a zvláštní, jediné však božství těž podstaty, rovné bytnosti a nerozdílné jednoty“ (Confessio Jednoty Bratří českých, 1535) mezi nimi nebyla ani na 2. zasedání 32. synodu.

Přece jen však v církvi alespoň zpíváme trojiční písně, v liturgii užíváme trojičních formulí; a to je dobře, dělejme to dál. Když něco z poselství Písem a církevní tradice k nám nemluví, nepředstírejme, že to k nám mluví a jak jsme z toho odvázaní – ale pozor, nezhrdne tím, nezahodme to, ani nepotlučme humpoláckou kritikou, nýbrž to šetrně odložme; zanechme to dalším, co přijdou po nás, oni si s tím třeba poradí lépe než my. Není to tak dávno, co se lidé na venkově zbavovali starého hospodářského náčiní, vyhazovali staré jarmary a jinou ve-

teš, aby toho později hořce litovali: co měli za nepotřebný brak, se později ukázalo jako cennost, jejíž hodnota časem narůstá. Tuším, že takovou cenností je i učení o sv. Trojici.

Nabídkou k znovobjevení smyslu výpovědi o trojjediném Bohu pro mne osobně je i to, že trojiční neděle následuje hned za neděli svatodušní. Vnímám to tak, že bez Ducha svatého by žádná trojice nebyla a že sám pojem „svatá trojice“ nejspíše vznikl proto, abychom na Ducha svatého nezapomněli a vyhradili mu v církvi i v osobním životě místo, jaké mu náleží. A náleží mu místo jedinečné, byť ne první.

První místo má v apoštolském vyznání víra v Boha Otce – Stvořitele. Druhé víra v Boha, jenž se v osobě Ježíše Nazaretského stal člověkem. Třetí článek Kréda mluví přímo o člověku – a ne o nějakém zobecněném člověku vůbec, ale o tobě, o mně. Člověk, to jest ty a já, se na Božím jednání činně podílí, člověk je schopen Boha. Článek o Duchu svatém vyjadřuje víru v člověka. (Co jsem teď vyslovil, možná zní pravověrným evangelíkům krajně podezřele, jakápak víra v člověka, ale nebojte, na to jsem nepřišel já, to jsem jen doslovně citoval velmi pravověrného teologa Karla Bartha).

Věříme v Boha Otce, Stvořitele nebe a země; to nás vede k uznání, že stvoření je dobré, ba až velmi dobré. My ale bezprostřední přístup k jeho výtečnosti nemáme. Jednak už je to nějaký

Třicátníci s Osladilovými

Květnové setkání třicátníků (nebo tedy spíše střední generace, aby těch několik zbývajících třicátníků nemělo pocit, že si přisvojujeme jejich mládí) mělo být o permakultuře. O co vlastně jde? Internetová encyklopedie Wikipedie uvádí:

„Název je složeninou anglických slov permanent a agriculture, kde permanentnost (trvalost) reprezentuje trvalou udržitelnost a druhé (zemědělství) značí přístup k půdě nebo přírodě obecně. Ještě větším zobecněním lze permakulturu brát jako kulturu (v duchovnějším slova smyslu filosofii), která počínání jejich stoupců povyšuje nad pouhou nedůsledně bezcílnou vegetací ostatních druhů a která od jedince vyžaduje změnu myšlení v jeho vztahu k prostředí. V některých zdrojích je permakultura definována jako ekologické zemědělství. Tato definice je chybná, neboť permakultura

má mnohem širší pojetí.“

Definice je možná trochu nesrozumitelná, ale bývalí členové sboru Šárka a Tomáš se definicemi moc nezabývali. Spíše nám povídali o svém novém způsobu života v mobilním domě na poli u Třeběchovic, v němž je všechno od energie přes stravu až po odpady řešeno s pocitem zodpovědnosti k přírodě, byť to přináší jistá omezení. Přestože takový život je pro většinu z nás trochu nepředstavitelný, moc jsme jim všichni fandili a asi nikdo z nás neměl pocit, že by poslouchal dva fanatiky. Tomáš se Šárkou zůstali normální a jejich vyprávění i obrázky nutily člověka zamyslet se nad svým vztahem k Božímu stvoření. Jejich nadšení nad žábou v nové laguně a dravci sedávajícími na bidýlku u domu bylo opravdu nakažlivé.

může být takto přijatelnější.

Vymysleli jsme to tak, ale nevíme zatím přesně, jak na to. Aktivní oslovení to asi nebude. Objevily se nápady, že by bylo možné tam dát nějakou cedulku s upozorněním na možnost rozhovoru. Je pravda, že někdy se lidé v těch

nejtěžších otázkách snaží být anonymní, vyprávějí svůj příběh, ale přitom chtějí zůstat v anonymitě. Tohle svým způsobem anonymní je. Ale jak říkám, zatím je to ve stadiu hledání.

Ptala se Jana Šarounová

Karamazovi

Pozvání do kina

Režisér Petr Zelenka filmově zpracoval klasické dílo ruského spisovatele F. I. Dostojevského. Nechal se inspirovat divadelní hrou *Bratři Karamazovi*, kterou ještě dnes hrají v Dejvickém divadle. Přidaná hodnota filmu spočívá v přemístění jeviště z Dejvic do fiktivní ocelárny v Polsku. Hrůzné prostředí ocelárny zajímavě dokresluje drastické dialogy rodiny Karamazových o smyslu života, nebi a pekle. Film tímto podporuje názor mojí bývalé profesorky literatury, že Dostojevského romány jsou „drastáky“.

Scénami ze hry na motivy Dostojevského románu prolíná příběh herců, kteří vyjeli na vystoupení v Polsku. Ve srovnání s dynamikou děje *Bratrů Karamazových* působí příběh herců spíše banálně. Ovšem nesmíme přehlédnout, že charaktery postav–herců hrajících jakoby sami sebe a charaktery postav v divadelní hře se nápadně podobají. Například otec Karamazov je dětinsky očarován Grušenkou, Ivan Trojan, který ho v divadelní hře hraje, nesměle nadbíhá mladé polské organizátorce zájezdu. Nebo Míša Kara-

mazov zase na prvním místě myslí na peníze a David Novotný, který ho hraje, si chce za každou cenu odskočit na natáčení filmu do Prahy, aby mu neušel tučný výdělek. Analogie charakterů postav–herců a charakterů postav Dostojevského románu umožňuje dnešnímu divákovi nalézt rysy vlastního charakteru v postavách z románu *Bratři Karamazovi*. Pokud divák na tuto hru přistoupí, musí také zvážít možné analogie osudu postav z románu a osudu vlastního.

Aktuálnost otázek o smyslu života z Dostojevského románu je také ukázána na zaměstnanci ocelárny, který s hrůzou sleduje zkoušku divadelní hry. Drastické dialogy na něho silně působí zejména proto, že se mu nedávno smrtelně zranilo milované dítě.

Nejde o přímý přepis románu, či divadelní hry do filmové podoby. Přesto si milovníci velikána Dostojevského přijdou na své. Doporučuji film i těm, kdo se na sebe chtějí podívat v zrcadle nastaveném Dostojevským a přidržovaném Zelenkou.

Jan Mach

čas, co ke stvoření došlo, a hlavně, stvořený svět je dvojznačný. Jakmile se pro něj nadchneme a začneme zbožňovat jeho tajemný fungující řád, tu se k nám přitochí nějaké tornádo nebo se matka země otřeše a lidská sídla poboří jako domečky z karet. Nebo buňky v lidském těle – však i ty buňky jsou Boží stvoření – začnou radostně bujet a žádné cytostatikum je nezastaví. Nejen stvořený svět, ale i Bůh vnímaný přes stvořený svět je dvojznačný: milý i děsivý, dobrý i zlý.

Věříme v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, tak vyznáváme v článku druhém. Osobnost Ježíše z Nazaretu má pro nás význam neporovnatelný s významem kterékoliv jiné veliké postavy světových dějin. Jak by ne, když dokonce vstal z mrtvých. Každý známý detail jeho života, každé jeho slůvko, které se zachovalo, je hodno naší pozornosti. V Ježíši Nazaretském nezřetelný Bůh Otec zřetelně zjevil svou tvář. Žádná dvojznačnost v ní není: je to tvář člověka milujícího druhé až k oběti sebe sama. Jenže teď je Ježíš daleko; hodně daleko, nepřekonatelně, vždyť vstoupil na nebesa a sedí po pravici Boha Otce všemohoucího. Jednou – a to brzy – přijde soudit živé i mrtvé, ale zatím je pryč.

Věříme však také, a to je článek třetí, v Ducha svatého. Ten patří k našemu přítomnému životu, jako k němu patří dech a vítr. Když vítr zafouká, cítíme to a vnímáme, působí to na nás, něco to s námi dělá. Duch svatý zpřítomňuje Boha Stvořitele jako tvořitele nových, báječných věcí, pocíitelných a vnímatelných teď a tady. Duch svatý vyjímá Ježíše ze seznamu velkých postav minulosti, činí je naším přítomným Pánem, učitelem a bratrem, i když od jeho narození uplynula pěkná řádka let a Galilea je dost vzdálená

cestovní destinace.

Duch svatý, kterého Ježíš svým věrným zanechal, také vyjímá Bibli z muzea krásného písemnictví a působí, že ty prastaré texty k nám ve chvílích milosti promluví jako aktuální poselství přesně do našeho soužení i úspěšnosti, do našich euforií i špatných nálad, sebejistoty i bezradností. Když nás porýv Ježíšova větru ovane, tak jako Nikodém najednou užaseme, co nám to Ježíš říká: vždyť on nový život, nové narození nabízí! A i když tomu úplně nerozumíme, cítíme, tak tohle říká právě mně, to přede mnou otevírá život netušený, otevřený, svobodný, k věčnosti se vztahující. Kristus vyvýšený na nebesa, nedosažitelný, a přece přítomný, jednající uprostřed nás a v nás, tento Duch svatý nám dává okoušet, že jsme schopni Boha, že jeho pokoj, lásku a blaženost jsme schopni přijmout – ještě ne naplno, ale přece jen hojně a nad míru toho, co si dokážeme obstarat sami.

„Kde je Duch Páně, tam je svoboda“, vyznává apoštol. Už jen tento výrok apoštolské autority by nás měl přimět k tomu, aby nám samo slovo svoboda znělo sladce, my po svobodě dychtili a svobody si vážili a za dar svobody jako církev Boha chválili. Pakliže si se svobodou nevíme rady a neumíme s ní zacházet, není to chyba svobody, ale chyba naše. Nikdy se nepřipojme k hlasům, které si stěžují, že svobody máme až příliš. Svobody není nikdy dost, jako milosti Boží není nikdy dost a vždycky je žádoucí.

O souvislosti Ducha Páně a svobody apoštol uvažuje, lépe řečeno spíše tak volně zpívá než přesně uvažuje, v souvislosti dvojí smlouvy: té, kterou přinesl Mojžíš ze Sinaje, a té smlouvy, kterou Kristův Duch vepsal přímo na desky lid-

ských srdcí. Mojžíš si musel zahalovat tvář závojem, když prostředkoval mezi svatým Hospodinem a lidmi. Ani není úplně zřetelné, zda proto, aby ho záře slávy Hospodinovy nesežehla nebo aby odlesk té slávy na jeho tváři příliš neoslňil ty, kterým měl Hospodinovo poselství předat. Vlastně i tato nejasnost je součástí oné zahalenosti, kterou je stará smlouva obestřena. Kdo se ale obrátí k Pánu – a Pán je svůj vlastní duch, tomu je závoj odstraněn: a kde je Duch Páně, tam je svoboda! To je moc krásná apoštolova píseň, nechme ji na sebe působit; a mám-li si to její poselství i v hlavě trochu srovnat, pak slovo „svoboda“ zařadíme někam hodně blízko ke slovu „sláva“, Boží sláva, pododdíl „vyzařování Boží slávy“. Svoboda vyvstává tam, kde Duch oslaveného Krista, to jest Kristus sám, snímá závoj, a sláva svatého Boha září. A ejhle, ta sláva nesežehává, nespaluje, nepohřbívá žehem, ale osvěcuje, ozařuje, a žádná tma není temná, a sloup ohnivý nehasne, noc je jako den, a v údolí stínů smrti krásně světélkuje.

Svoboda se rodí, svoboda vyvstává tam, kde jsme ochotni vystavit se záření Boží slávy bez závoje, vystavit se poryvům Kristova větru.

Kde je Duch Páně, tam je svoboda – možná to apoštol až přezpíval, přece to vskutku duchovní na duchu je, ne že pořádek je, ale že vane, někdy slabě, jako hlas tichý a temný, někdy silně, jako hukot v jednom jeruzalémském domě o prvních křesťanských letnicích, a někdy je docela bezvětrí. Pokud svoboda je, nikdy není ještě v plnosti, zatím ji chutnáme malými doušky, ale každé to sousto je tak dobré jak doušek vína. A my bychom chtěli víc, ještě více svobody, než jí máme, než jsme schopni požit a užít.

Však nejsme ještě docela svobodní, všelijaké staré struktury a temné síly uvnitř nás usilují o vedoucí úlohu. Temná mocnost, zvaná hřích, má na nás políčeno, chce si nás podmanit, nenápadně nás znevolňuje, metodou cukru a biče nás sladce vábí do všelijakých příjemných závislostí a úletů, načež nás všelijakými kovicinami krutě trestá. Jsme znevolňováni svými utkvělými představami, nezkrutnými touhami nebo zase zklamáním z neaplněných tužeb, ze svých povahových rysů nebo z podoby církve a světa vůbec.

Ale kde je Duch Páně, tam budeme svobodní, svébytní, budeme sví, budeme sami sebou, ovládnání nikoli vášněmi, sklony a vnějšími či vnitřními danostmi, ale svou volností, to jest svobodnou vůli, osvobozenou k odvaze, k důvěře, úctě a lásce, k chuti do života a touze po životě věčném. Kde je Duch Páně, tam se děje zázrak Boží svobody, svobody k novému stvoření, obrození, novému zrození. Najednou z tebe tíha bytí padá, stáváš se dychtivým Božím dítětem, znovuzrozením, Kristovým sourozencem. Žasneš a divíš se, jak velké věci s námi činí Pán. Pán je Duch a naše dychtivé, neklidné srdce je schopno jej přijmout, nechat se jím proměňovat, nechat si v sobě uklidit v čistý chrám Boží.

A jak na to, aby Duch Páně, Duch svobody, nás navštívil a příbytek v nás učinil? Prostě volejme „přijď, Duchu stvořiteli“, do těch slov vkládejme příznání a vyznání, že sami s veškerou svou oduševnělostí nevystačíme a vystačit nechceme, že potřebujeme pro svůj dokonce každodenní život inspiraci, nová vdechnutí Ducha, jenž tvoří a oživuje. Přijď, Duchu svatý, nechceme být korouhvičkou větru doby, chceme se točit po tobě, duchu Ježíše Krista. A vyjdeme poryvům

Z jedné akce s mládeží

obědy do katolické menzy, k ní patří docela ošklivá kaple, osvětlená zářivkami, skoro bez židlí, jen s podivným krucifixem. Vždy po obědě jsem si tam sednul a ztišil se asi 20 minut, a myslím, že mi to pomáhalo žít sám v cizím městě. Kostel přece zůstává bohoslužebným prostorem, i když v něm bohoslužby nejsou. Zatím se otevření kostela uskuteční 8x v květnu a červnu vždy na 2 hodiny v neděli, pak uvidíme, co dál. Zapojili se do toho 4 faráři – br. Špírko, místní farář br. Krause, vaše farářka Ester Čašková a já. Každý z nás může tento čas pojmout, jak chce, pak to chceme zhodnotit a uvážit, jak dál. Teď sem chodí spíše turisté, ale kdyby tam byly napsány otevírací hodiny pro

navštěvu kostela, třeba by se naučili chodit i místní.

A neuvažujete pojmout to tak, že by byla možnost promluvit s duchovním, když už tam stejně sedí? Přijde mi to jako docela pěkná myšlenka a byla by myslím škoda, kdyby duchovní zodpovídali jen dotazy turistů na historii kostela. Takový „nizkoprahový“ kostel, jak se teď říká: člověk jde okolo a hned tam narazí na faráře, s kterým může promluvit. Nemusí nikam volat, udávat svoje jméno, domlouvat si setkání. Možná to pro řadu lidí

K práci v mládeži jsi cítil nějaké povolání, nebo to spíše vyplynulo z práce seniorátního faráře?

Přišlo to spíše samo. I na sboru jsem se snažil práci s mládeží dělat důkladně, třeba v Počernicích se mládež předtím ani potom nescházela. Pak Seniorátní odbor mládeže prosadil na konventu zřízení místa faráře pro mládež a seniorka Lýdia Mamulová vstřícně půl místa seniorátního faráře vyhradila pro práci s mládeží – a tak jsem práci s mládeží dostal do svého popisu práce. Po dvou letech jsem se už pak sám přihlásil do výběrového řízení pro faráře pro mládež na celý úvazek.

Vytyčování směrů práce nechávám na Seniorátním odboru mládeže.

Jak dlouho bys chtěl tuhle práci dělat, pokud by to bylo na tobě?

Viděl bych to tak na 5 let, to už asi všechno řeknu, pak bych chystal místo nástupci. Už teď povzbuzuji mládežníky k tomu, aby přemýšleli, jak najdou mého nástupce. Asi bych uvažoval potom o sboru – na sborové práci mě láká kontakt se všemi generacemi a mezigenerační společenství ve sboru. Zažil jsem to jako seniorátní farář a bylo to dobré.

Máš na těch 5 let nějaký cíl, prioritou? Co bys chtěl, aby za tebou zůstalo?

V jednom seniorátu si stanovili cíle, že chtějí, aby během dvou let bylo o 2 mládeže více a seniorátních akcí se účastnilo průměrně chodilo o 10 mládežníků více. Takhle jsem si to nestanovil. Práce s mládeží má dlouhodobější efekt. Pokud má činnost přispěje k tomu, aby z některých mládežníků vyrostli zralí evangelíci, splnila myslím svůj účel. Farářskou práci vnímám spíše tak, že obchod patří Pánu Bohu a my jsme tam jenom příručími.

Vanutí Ducha se tomu říká, tomu bych nechtěl bránit.

Jak vidíš vůbec dnešní mládež?

Myslím, že mládež teď chodí do kostela opravdu kvůli víře. Za našeho mládí byly větší mládeže, chodilo se na ně ovšem často z odporu k režimu nebo k faráři. Dnes najdeme mladé lidi spíše v kostele v neděli, ale sami se sdružovat přes týden už často nemají takovou chuť (ani čas). Jsou přetíženi v škole, dělají brigády, aby si vydělali na kredit do mobilních telefonů a na počítače. Žijí v prostředí, které má tendenci vysát z člověka veškerý čas. V tomhle to mají náročnější, ale zase mají kvalitnější vzdělávání, nežijí jako kdysi my v prostředí beznaděje, že lépe už nebude. Co se týká partnerských vztahů, možná jsou odpovědnější, než byla naše generace.

Vraťme se ještě k tvým dalším aktivitám. Zmínil ses o mládežnických bohoslužbách a taky o projektu otevřeného kostela u Martina ve zdi. O co jde?

Mládežnické bohoslužby připravuji vždy v některém sboru ve spolupráci s mládeží. Máme na to asi 2–3 setkání. Mladí navrhnou texty, připraví modlitby, písně. Nad texty společně i každý sám uvažujeme, já zpracuji jejich podněty a potom připravím s přihlédnutím k nim kázání. Pak to ještě zakončíme reflexí, výhledem do budoucnosti. Zatím to bylo v Benešově, Uhříněvsi, na Smíchově a vždy to byla zajímavá zkušenost.

A Martin ve zdi?

Jde o to, aby vznikl nějaký otevřený duchovní prostor, místo, kam by člověk mohl přijít a ztížit se. V Izraeli, Německu a Rakousku, kde jsem studoval, byly otevřené kostely. Ve Vídni jsem chodil na

Ducha svatému vstříc tím, že budeme trojjediného Boha chválit – i tehdy, kdy se nám nechce a do zpěvu nám moc není. I v nemoci, ve chvílích zklamání ze sebe i z druhých lidí.

Když tohle dokážeme, pak nám bude dáno porozumět, co mnil apoštol další slokou písně o svobodě, která následuje

Obchod patří Pánu Bohu, my jsme tam jenom příručími

Leckdo z členů sboru možná ani nezaznamenal, že sbor dle rozhodnutí staršovstva pronajal jednu nevyužívanou místnost v mateřském centru jako kancelář seniorátního faráře pro mládež, jímž byl na loňském konventu zvolen Mikuláš Vymětal. Mnozí si však jistě všimli vizítky na zvonku či nenápadné cedulky na dveřích mateřského centra. Co že to tedy vlastně bratr seniorátní farář pro mládež ve své kanceláři dělá?

Farářů pro mládež není asi v církvi mnoho – jaká je náplň jejich práce?

Máme 5 farářů pro mládež, každý svou práci pojímá trochu jinak. Někteří dělají projekty a nabízejí je mládeži, jiní nechávají aktivitu hlavně na seniorátních odborech pro mládež a spíše je jen podporují. Já jsem někde mezi. Přece jen ale víc věcí podporuji, než vymyslím. Moje práce má různé roviny – jedna je osobní, individuální. Sem patří rozhovory, posílání mailů, sms, což je někdy organizační rutina, jindy se však přitom dotýkám hlubokých otázek a problémů mladých lidí.

Další rovinou práce jsou návštěvy mládeží v různých sborech, pracuji s menšími skupinkami mladých lidí, občas společně připravujeme mládežnické boho-

služby. Tam, kde mládeže fungují dobře, se zapojuji spíše méně. Snažím se být nablízku hlavně tam, kde jsou unaveni a potřebují povzbudit. Jinak se pravidelně podílím na přípravě setkání vysokoškolské mládeže, která se schází u Salvátora. Velký díl práce zaujímají také bohoslužby pro mládež u Martina ve zdi – ty organizuji, občas tam kážu, ale především se snažím připravit podmínky pro kazatele. Ve zrodu je projekt Otevřeného kostela u Martina ve zdi. Snažím se rozvíjet také práci s konfirmandy nebo i s dětmi. Připravuji a realizuji různá víkendová setkání (např. v květnu to byla dvě setkání konfirmandů – ve Hvozdnici a v Soběhrdech), a také tábory a rozličné jednorázové akce. Snažím se, aby mladí měli možnost setkat se i s mládežníky z jiných zemí, hlavně se Švýcary a Němci.

Budiz z toho chvála Bohu Otci, Synu, i Duchu svatému. Amen

Myslím, že farář pro mládež nemá být mládežnický guru – tuto roli mít nemohu, a rád ji přenechám některým mládežníkům

Nenarážíš v Praze na uzavřenost některých mládeží?

Nenarážíš v Praze na uzavřenost některých mládeží?

Narážím spíš na hranice toho, kolik mám času. Nechci se kvůli samým aktivitám přestat na ně duchovně připravovat

vat – např. se soukromě modlit, aby se to neproměnilo v rutinu z mé strany. Jinak každá mládež je jiná.

Jaká byla vlastně tvoje cesta faráře? Víš, že jsi byl krátce na Vinohradech a pak v Počernicích. Kde jsi působil jinak?

Do evangelického kostela jsem poprvé přišel ve 14 letech do sboru v Nuslích, abych viděl kostel, kam chodila má babička, která tehdy zemřela. V kostele se mě pak sborová sestra ptala, zda nemám náhodou v pondělí čas, chtěla mě někam pozvat. Řekl jsem, že ne, a ona postupně vyjmenovala další dny. Já jsem pořád říkal, že čas nemám, ale nakonec jsem řekl aspoň, že mám zájem. A čas jsem si udělal. Postupně jsem začal do Nuslí chodit, pak tam absolvoval dvouletou přípravu na křest, stal se křesťanem a začal přemýšlet o studiu na bohoslovecké fakultě. Když mi bylo 18, rozhodl jsem se pod vlivem skript Současné pokusy o interpretaci evangelia od br. Josefa Smolíka, že nepůjdu na fakultu hned, ale okusím nejdřív života. Šel jsem dělat na rok sanitáře na LDN v Krčské nemocnici. Po 7 letech studia teologie jsem nastoupil v r. 1997 na základní vojenskou službu a poté absolvoval roční vikariát v Nymburce. Potom mě přemluvili na doktorské studium a já přemýšlel, jak to udělat, abych mohl při studiu pracovat aspoň na menší úvazek jako farář. Napsal jsem dopis zdejšímu sboru, zda by mě nechtěli, než nastoupí Martin Zikmund. Jsem velmi vděčný za to, že jste mě přijali a že jsem mohl takto začít. Vinohradský sbor se stal mou první farářskou láskou. Po této první zkušenosti, která trvala necelý rok, jsem už šel pracovat na plný úvazek v Počernicích.

Byli jste tu tehdy s Petrem Slámou a dělali se o necelý jeden úvazek. Jaké to bylo?

Byli jsme dva faráři, kteří spolu působili krátce předtím, než přišel Martin Zikmund. Petr už tu byl déle, byl už “mazák”. Já si přitom uvědomil, jak je spolupráce mezi faráři důležitá a plodná. Občas jsme se sice také neshodli, ale to mohlo být i věcem ku prospěchu, že jsme nad nimi diskutovali a přemýšleli. Domnívám se, že i ve farářské práci platí pravidlo synergie – dva méně talentovaní, kteří spolupracují, udělají více práce než jedinec, i kdyby byl kdovíjak talentovaný. . .

Kázání u Martina ve Zdi

A dva talentovaní jsou ještě lepší?

Nebo ještě horší, když nedokáží nebo nechtějí spolupracovat.

Na co z té doby nejraději vzpomínáš?

Mám na práci zde pěkné vzpomínky, poprvé jsem soustavně kázal, účastnil se života sboru. Moc rád vzpomínám na to, jak jsme byli na horách a na základě toho,

že jsme tam dělali biblickou, si mladší členové řekli, že chtějí biblickou hodinu i během roku v době, která jim vyhovuje. A tak se dělaly dvě biblické hodiny za sebou, od šesti a od osmi hodin. To byla dobrá zkušenost, že se nemusí s něčím jen končit, něco rušit, ale že se dá i něco nového začít.

Jak se ti tady žije, nerušíte se navzájem s mateřským centrem?

Nerušíme, jsem rád, že tady můžu být, a snažím se vycházet se všemi co nejlépe. Bydlím teď v Kladně a do Prahy dojíždím, takže mi to značně ulehčuje práci – takovou pracovní by mi mohl závidět i šéf nějaké větší firmy. Dělán si tu různé

přípravy, ale přijímám také návštěvy – jednotlivce, dvojice, které se připravují na svatbu, ale i skupinky. Nejvíce nás tady bylo 8 – to už tu bylo trochu těsno.

S kolika lidmi vlastně přijdeš ve své nynější práci do kontaktu?

Odhaduju to asi na 250 lidí, zdaleka ne všichni však chodí pravidelně někam do mládeže nebo vůbec do církve. Mám pochopitelně také omezenou kapacitu paměti, někdy se lidé ke mně hlásí a já si je nepamatuju. Na různých mládežích je tak kolem 100 – 150 mládežníků, v 31 sborech seniorátu se schází 16 mládeží. Soustřeďím se hodně také na ty mimopražské, Soběhrdy, Benešov, Dobříš.

S mládeží Evangelické akademie